

Arrest

nr. 128 506 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 15 mei 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 28 mei 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 mei 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine en u zou uw hele leven in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben.

Nadat u een tijdje politieke wetenschappen had gestudeerd op de universiteit van Mustanseriya, startte u in februari 2008 uw militaire loopbaan met uw officiersopleiding aan de militaire academie. Deze opleiding sloot u af in januari 2009. U kreeg vervolgens een plaats toegewezen bij de Istikhbarat of inlichtingendienst van de Iraqi Special Operations Forces (ISOF).

Van januari 2009 tot juni 2009 liep u stage bij de Istikhbarat op de basis bij de luchthaven van Bagdad. In de maand juni 2009 volgde u nog een opleiding voor de Special Operations Forces. Vervolgens werd u van 1 juli 2009 tot eind 2011 één van de zes ondervragers van het detentiecentrum "AIK", dat gelegen was in het Amerikaanse 'Victory Base', een zestigtal gevangenen kon huisvesten en onder Amerikaans toezicht stond. Naast de zes ondervragers zou deze dienst nog uit een zestal andere personen hebben bestaan: twee personen bij de dienst 'operaties' en vier personen bij de afdeling 'bronnen'. Tijdens uw loopbaan als ondervrager in dit detentiecentrum volgde u van eind oktober 2010 tot begin januari 2011 een opleiding als ondervrager in Camp Cropper, eveneens in de buurt van de luchthaven.

In 2009 kwamen mannen van het Mehdi-leger (JAM) u zoeken in uw ouderlijke woning in Bagdad. U besloot dan maar om de daaropvolgende zeven maanden geen verlof meer op te nemen en niet meer naar huis terug te keren. In de periode die daarop volgde, kwamen ze nog twee keer op zoek naar u in de wijk. Nadien werd de situatie opnieuw kalmer. U kreeg via uw werk een vergunning om ook in het dagelijkse leven een wapen te dragen en bracht uw verloven sindsdien opnieuw thuis door.

Omstreeks eind 2011 – begin 2012 vroeg en verkreeg u uw overplaatsing van de Istikhbarat naar de fawdj Salahedin, eveneens bij de Iraqi Special Operations Forces en gestationeerd op de basis Speicher van Tikrit. U kwam er aan het hoofd te staan van één van de vier eenheden van de fawdj en had zodoende leiding over een vijfenzeventigtal soldaten. Met uw eenheid voerde u opdrachten uit, zoals bijvoorbeeld de arrestatie van terreurverdachten. Nadien werden de verdachten doorgestuurd naar uw vroegere werkplek in Bagdad.

Op 15 juli 2013 werd u op de hoogte gebracht van een telegram waarin stond dat u geviséerd werd door een groepering die banden heeft met Iran. Men stelde u voor opnieuw op de basis te blijven tijdens uw verlofperiodes. Ditmaal weigerde u dit echter en besloot u in plaats van thuis bij een tante te verblijven in Bagdad. Tijdens uw tweede verlofperiode die volgde op de bedreiging besloot u niet meer terug te keren naar de basis en Irak te ontvluchten.

U reisde omstreeks begin september 2013 op legale wijze per bus van Irak naar Turkije, van waar u op illegale wijze via Tunesië met het vliegtuig naar België kwam. Op 14 september 2013 werd u op de luchthaven van Zaventem door de Belgische luchthavenpolitie aangehouden, omdat u geen geldige identiteitsdocumenten op zak had. U vroeg diezelfde dag asiel aan en werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole.

Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u zowel de terroristische groeperingen die u omwille van uw vroegere werk viseren, alsook de Iraakse autoriteiten omdat u zonder haar toestemming het land verlaten heeft. Gezien uw hogere rang als officier vreest u dan ook een levenslange celstraf.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van uw nationaliteitsbewijs; certificaat opleiding Special Operations (01/07/2009); toestemming om wapen te mogen dragen op straat (04/02/2010); diploma van opleiding ondervragingstechnieken (25/10/2010 – 08/01/2011); Statement of Service as Interrogator (17/10/2010); Recommendation for entry to the United States of America (07/12/2010); Letter of recommendation van de US Army Iraqi Interrogation School (22/12/2010); Letter of recommendation op Victory Base Complex (14/11/2011); Statement of Service in kader van Recommendation for citizenship in the USA (07/01/2011); Recommendation for approval of VISA application (09/01/2011); zeven kopies van foto's tijdens uw werk en opleiding; een kopie van het telegram aan uw dienst van de Speciale Operaties (15/07/2013); zes originele werkbades.

Op 25/10/2013 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing waarin u werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21/11/2013 middels arrest 114.238 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw werkzaamheden voor de (Istikhbarat van de) Iraqi Special Operation Forces geloofwaardig worden geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staft deze loopbaan met overtuigende stukken. Rekening houdend tevens met de vastgestelde geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw concrete en onmiddellijke vluchtaanleiding dient in uw hoofde te worden besloten tot een **gegronde en individuele vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin**. Immers moet worden gesteld dat **bescherming vanwege de Irakese autoriteiten** tegen vervolging in uwen hoofde **niet kan worden aangenomen**. Zo stelt het UNHCR in haar meest recente 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers' (d.d. 31 mei 2012) letterlijk dat bescherming vanwege de nationale autoriteiten niet gegarandeerd kan worden: "Generally, protection by national authorities will not be available given

that the national authorities have as yet limited capacity to enforce law and order. Members of the ISF and the judiciary are themselves a major target of attacks and are reportedly prone to corruption and infiltration' (p.53) en "Acknowledging the increased risks, the Ministry of Interior introduced measures to help officials avoid assassination – even though, according to experts, "there are few preventive measures against the use of such economical and low-profile tactics" as sniper fire or sticky bombs" (p.15).

Aansluitend hierbij stelt het UNCHR evenwel dat **bijzondere aandacht** dient te worden besteed aan asielaanvragen van personen met bijzondere profielen, zoals -onder meer- werknemers van de huidige veiligheidsdiensten en in het bijzonder de **Iraqi Special Operation Forces** waarbij, gelet op de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, een mogelijke uitsluiting omwille van betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomst artikel 1 (F) van de Vluchtelingenconventie, niet uitgesloten is (p. 56-58): "Reports suggest that members of the ISF, the Kurdish Security Forces, the Sahwa, as well as senior Iraqi Government officials serving since 2003, **may have been involved in various acts which could give rise to the application of Article 1F. These acts include, but are not limited to: (i) extortion, arbitrary arrest, incommunicado detention, torture and ill-treatment, and summary or extrajudicial executions of civilians** reportedly committed by parts of the ISF, including, inter alia, the Iraqi Police, the former Special Police Commandos/Iraqi Federal Police, the Facilities Protection Service (FPS), and the **Special Forces under the Prime Minister's Office...**"

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging in uw hoofde, dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven bijgevolg te worden nagegaan of de uitsluitingsgronden zoals voorzien in **artikel 1, F(a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)** van toepassing zijn. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat deze een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt". De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders -, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd. **In casu dienen uw jarenlange activiteiten voor de Iraqi special Operation Forces, en meer specifiek uw activiteiten als ondervrager in het detentiecentrum "AIK", dat gelegen was in het Amerikaanse 'Victory Base', onderzocht te worden in het licht van de voornoemde uitsluitingsgronden.**

Eerst en vooral dient te worden gewezen op het gegeven dat uit diverse en goed gedocumenteerde rapporten en bronnen blijkt dat **bepaalde diensten binnen de actuele Iraakse autoriteiten zich over de grote lijn schuldig maken aan grove mensenrechtenschendingen**, niet in het minst ten aanzien van personen die in detentie worden geplaatst of die van terrorisme worden beschuldigd. Uit diverse gedetailleerde en objectieve rapporten van onder meer Amnesty International, UNAMI, UNHCR,... blijkt dat de actuele situatie in de Iraakse detentiecomplexen bijzonder problematisch is en dat mishandeling en foltering van verdachten en gevangenen courante praktijken zijn. UNAMI stelt in dit verband: "There is significant evidence of continued widespread mistreatment and abuse, on occasion amounting to torture, of persons in detention centers and prison facilities in Iraq" (...) These allegations relate to abuse which takes place at the time of arrest, during pre-trial detention and following conviction". Mishandeling van gevangenen wordt omschreven als 'commonplace' (UNAMI

Human Rights Office, 'Report on Human Rights in Iraq: 2011'). Binnen de detentie- en ondervragingscentra zou er volgens diezelfde rapporten een 'cultuur van straffeloosheid' heersen. Volgens Amnesty International vinden foltering en mishandeling meestal plaats na de arrestatie, wanneer arrestanten zonder contact met de buitenwereld en zonder toegang tot rechtsbijstand worden vastgehouden. "Interrogations are mainly carried out by police and intelligence officers from the various security agencies, including the Criminal Investigation Directorate, the Directorate of Counter-Terrorism and the Counter-Terrorism Unit, instead of investigating judges as stipulated in the law. This has increased the incidence of torture and other ill-treatment", zo stelt Amnesty International. Torture is often used to make detainees confess" (zie Landeninformatie, 'New Order, Same Abuses – Unlawful Detentions and Torture in Iraq', p. 32 and 33). Torture is rife and committed with impunity by government security forces, particular against detainees arrested under anti-terrorism while they are held incommunicado for interrogation', zo citeert al-Jazeera (19 maart 2013) het Amnesty International rapport 'Iraq: a decade of abuses'. Dit rapport stelt verder dat tienduizenden Irakezen worden vastgehouden "in conditions that facilitate, even invite, torture and other cruel, in human or degrading treatment or punishment". "Many defendants have alleged that police or other interrogators tortured and coerced them to make self-incriminating statements", zo gaat het verder alvorens te stellen dat "torture and other ill-treatment of detainees became endemic".

Uit bovenstaande blijkt dat, in algemene termen, moet worden gesteld dat mishandeling en foltering van verdachten en gevangenen in Irak zeer vaak voorkomt. In casu dient, wat u betreft, meer specifiek gewezen te worden op het **bijzondere karakter van de Iraqi Special Operations Forces**, die werden opgericht als afzonderlijke organisatie die **niet onder de controle van het parlement of van de diverse ministeries** valt en als zodanig rechtstreeks afhangt van de eerste minister, de heer Maliki. Dit laatste heeft, volgens de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, onder meer tot gevolg gehad dat er een totaal gebrek aan controle bestaat om allerlei vormen van misbruik te verhinderen met de beschuldiging dat deze militie een steeds sektarischer karakter krijgt (zie o.a. Robert Tolast, 'Maliki's private army'). Ook wordt gesteld dat: "the ISOF has been structured so as to place it outside the confines of normal oversight for such organizations. Operating today essentially as a private paramilitary force for Prime Minister Nouri al-Maliki (...)" (The Guardian, 'How the US exported its 'dirty war' policy to Iraq – with fatal consequences', 3 maart 2013).

In een toonaangevend artikel wordt de ISOF genoemd als 'Iraq's new death squad' en 'dirty brigade', die persoonlijk ten dienste staat van premier Maliki en ver van alle parlementaire of andere controle gehouden wordt. Het artikel spreekt ook over "accusations of human rights abuses, killings and politically motivated arrests". Alleszins, zo stelt International Crisis Group in dit artikel, "There has been very little impetus to build checks and controls to prevent abuse" (The Investigative Fund: 'Iraq's New Death Squad', 22.06.2009). Toby Dodge stelt dat ISOF in Irak bekend staat als 'Fedayeen al-Maliki', "as a bleakly ironic comparison to Saddam's brutal militia" (Toby Dodge, 'State and society in Iraq ten years after regime change: the rise of a new authoritarianism', 2013).

De ISOF baat verschillende detentiecentra uit, gelegen in verschillende bases in Bagdad en elders in Irak. Uzelf was actief voor de ondervragingseenheid van de Istikhbarat in het detentiecentrum dat gelegen was op de grote Amerikaanse Victory Base (waarvan Fox-journalist Di-Natale nog eind 2011 stelt dat "The 'Hajis', even the helpful ones, were routinely abused, ridiculed and scorned"). In februari 2011 maakte Human Rights Watch melding van folteringen in een andere gevangenis van ISOF (die ook 'Counter Terrorism Service' wordt genoemd, zie onder meer het schrijven van Steve A. Kelly van 09.08.2011 en de door u voorgelegde badge van de Counter Terrorism Service). HRW maakt in dit verband tevens haar beklag dat inspecties in deze complexen onmogelijk worden gemaakt en roept op om deze centra weg te halen van de directe controle van het bureau van de eerste minister en onder te brengen bij het reguliere ministerie van justitie, want: "the prime minister also controls the Counter-Terrorism Service, which falls under no ministry and is not governed by any legislation" (zie: HRW, 'Iraq: Secret Jail Uncovered in Baghdad', d.d. 1 februari 2011).

Zoals reeds aangehaald stelt ook het UNHCR in haar **Eligibility Guidelines** van 31 mei 2012 uitdrukkelijk dat leden van de Iraqi Security Forces en, zo stelt UNHCR specifiek, 'Special Forces under the Prime Minister's Office' betrokken kunnen zijn bij diverse activiteiten die tot toepassing van het 1F-artikel kunnen leiden (zie Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, d.d. 31/05/2012, p. 58). Het UNHCR verduidelijkt in deze weliswaar dat het loutere lidmaatschap van de Iraakse veiligheidsdiensten an sich geen voldoende basis vormt om een individu van de vluchtelingenstatus uit te sluiten en benadrukt de noodzaak om na te gaan of de persoon in kwestie persoonlijk betrokken was en/of op een bewuste manier een substantiële bijdrage aan dergelijke daden leverde, doch zij nuanceert deze stelling evenwel voor bepaalde profielen binnen bepaalde organisaties, met de volgende bewoordingen: "A credible explanation regarding the individual's **non**-involvement with, or disassociation from, any excludable acts should, absent reliable evidence to the contrary, remove the individual from the scope of the exclusion clauses" (p. 57).

Immers, gelet op bovenstaande, doet de individuele beoordeling niets af aan het feit dat uit algemene bronnen kan blijken dat ten aanzien van personen die op een bepaalde positie werkzaam waren bij een specifieke organisatie van een staat 'knowing and personal participation' bij de gepleegde misdrijven in de regel kan worden aangenomen, tenzij de persoon in kwestie kan aantonen dat er in zijn geval sprake is van een uitzondering, hetgeen in casu echter geenszins het geval is.

Niettegenstaande u doorheen uw gehoren geen concrete feiten vermeldde waaraan u zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt of waarvoor u de medeverantwoordelijkheid draagt en hoewel er - vooralsnoggeen specifieke informatie voorhanden is over uw uit zes personen bestaande ondervragingseenheid in het detentiecentrum van de 'Istikhbarat' van de ISOF op de luchthaven van Bagdad, is het, gelet op **de objectieve situatie inzake de massieve mishandelingen en mensenrechtenschendingen begaan door de actuele inlichtingendiensten in Irak -de Iraqi Special Operation Forces (ISOF) in het bijzonder-, uw loopbaan binnen diverse Iraakse veiligheidsdiensten sinds 2009, uw profiel als ondervrager binnen de zeer besloten eenheid van de ISOF alsook uw houding ten aanzien van de Belgische asielinstanties**, bijzonder weinig geloofwaardig dat er in uw ondervragingsunit, zoals u stelt, niet gefolterd werd. Integendeel, diverse elementen wijzen uit dat u zich, als ondervrager binnen de Iraqi Special Operation Forces (ISOF) wel degelijk schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1, F (a) bedoelde misdrijven of minstens een actieve bijdrage leverde aan het in standhouden van deze praktijken.

Zo valt het op dat u van bij de aanvang van uw eerste gehoor spontaan en bij herhaling benadrukt dat u nooit feiten heeft gepleegd die als mishandeling of foltering kunnen worden beschouwd, wat enige verbazing opwekt. Niet in het minst gelet op bovenstaande informatie, waaruit blijkt dat foltering 'commonplace' is in de Iraakse detentiecentra en tijdens ondervraging en waaruit verder blijkt dat het net in diensten als ISOF is (die weggehaald zijn van alle controle, waar gevangenen tijdelijk incommunicado worden gehouden en waartegen directe beschuldigingen van mensenrechtenschendingen geformuleerd zijn) dat terreurverdachten worden mishandeld, is deze verklaring weinig geloofwaardig.

Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd wordt wat uw functie als ondervrager precies inhield, vermeldt u reeds in de eerste zinnen van uw antwoord op deze –nochtans eerder neutrale-vraag dat u niet mishandelde: "De mensen die gearresteerd werden, moesten ook ondervraagd worden, in een kamer met ruimte zo groot als hier en met camera's daarbinnen. Het was streng verboden om hen te slaan of hem maar aan te raken, in de gevangenissen" (CGVS 1, p.7). Ook verder tijdens de gehoren laat u herhaaldelijk uitschijnen dat de ondervragingen die u leidde steeds volledig volgens de regels van de wet verliepen. U stelt zelfs dat het wel eens gebeurde dat een ondervrager gesanctioneerd werd omdat hij een gevangene had uitgescholden (CGVS 2, p.13). Dat u dit zelf herhaaldelijk opwerpt en vaak verwijst naar het respect voor de mensenrechten roept de nodige vraagtekens op, temeer daar van mishandelingen binnen dergelijke centra volgens u überhaupt nooit sprake is geweest (zie verder). U haalt aan dat er tal van controlemechanismen bestonden die er voor zorgden dat foltering tijdens ondervragingen geen kans kreeg. Deze mechanismen blijken evenwel weinig waterdicht of geloofwaardig. U beweert dat alle ruimtes in het ondervragingsgebouw, inclusief de ondervragingslokalen, onder constante video-bewaking stonden van de Amerikanen. Bovendien onderging de ondervraagde zowel onmiddellijk voor als na het verhoor een medische controle (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 9, 13 en 21), allemaal maatregelen om folteringen tijdens de ondervragingen volledig uit te sluiten. Dit toezicht door een interne medewerker van het tijdelijke ondervragingscentrum betreft echter het enige toezicht aangezien, volgens uit uw uitdrukkelijke verklaringen, **externe personen geen enkele toegang hadden tot deze faciliteiten** (CGVS 2, p. 9). Dit betekent onder andere dat de arrestanten op geen enkel moment tijdens de procedure aanspraak konden maken op een advocaat, volgens u omdat dit zo niet gaat in Irak (CGVS 2, p. 22-23). De maatregelen die u aanhaalt om te tonen dat er niet kon gefolterd worden tijdens uw ondervragingen, zijn dan ook weinig overtuigend.

Wat deze maatregelen om foltering onmogelijk te maken betreft, kan tevens verwezen worden naar het Amnesty International rapport 'Iraq: a decade of abuses', waarin gesteld wordt dat "Following the Abu Ghraib abuse revelations, the US authorities adopted new measures to improve safeguards against torture (...). However, incidents of detainee abuse by US troops continued to be reported virtually throughout the period of their operational presence in Iraq". Tot en met 2012 bleef Amnesty rapporten van foltering van gevangenen ontvangen. Zelfs het Iraakse ministerie van mensenrechten "has listed methods of torture that detainees reported they were subjected to by Iraqi security forces, recently citing electric shock torture applied to the genitals, partial suffocation by putting a bag over the detainee's head, threats of rape of detainees' wives or other relatives, and beatings with cable". Amnesty vervolgt: "The frequency and consistency with which detainees have alleged that they were tortured while held in a particular form of custody – incommunicado detention at locations, often at unacknowledged places of detention where only their interrogators had access to them – points either to

the existence of a regime of systematic torture or a conspiracy to impugn the Iraqi security forces that encompasses individuals from across so wide a religious, political, social and geographic spectrum in Iraq as to defy credibility”.

Uw verklaringen betreffende de afwezigheid van enige vorm van mishandeling tijdens de ondervragingen in dit detentiecomplex van de inlichtingendienst van de Special Operations Forces, staan met andere woorden, in schril contrast met de aanwezige informatie, die immers spreekt over een **quasi systematisch patroon van foltering tijdens de ondervraging van terrorismeverdachten**, vooral in detentiecentra zoals door u beschreven. Ook wordt het **volledige gebrek aan controle** op dergelijke diensten (ook door de aanwezige Amerikaanse troepen) aan de kaak gesteld alsook een volledig gebrek aan verantwoording voor de begane misdrijven, waardoor een cultuur van straffeloosheid is ontstaan.

Bovenstaande vaststellingen inzake uw profiel en individuele verantwoordelijkheid worden versterkt door de inhoud van de door u, in het kader van uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, neergelegde **brief van sergeant (J.L.), de Senior American Advisor in het kamp waarin u werkte**. Immers, in deze brief stelt sergeant (J.L.), wiens taak er in bestond toe te zien op de naleving en het respecteren van de mensenrechten binnen het complex, uitdrukkelijk dat de door u en uw dienst uitgevoerde ondervragingen strikt werden opgevolgd door Amerikaanse verantwoordelijken en deze zouden hebben vastgesteld dat deze ondervragingen volgens de internationale standaarden verliepen. Belangrijk hierbij te noteren is dat deze tevens benadrukt dat de instelling waarbinnen u werkte lof kreeg van Amnesty International na een inspectie in mei 2010. Welnu, bij nader onderzoek bij de diensten van Amnesty International, **ontkent deze organisatie ten stelligste dat het in die periode een bezoek bracht aan deze faciliteit, laat staan dat ze een gunstig verslag opmaakte**, zoals sgt. (J.L.) beweert (zie administratief dossier, map met landeninformatie). Dat u, ter staving van uw onschuld, een dergelijk gesolliciteerd schrijven neerlegt dat hoegenaamd niet overeenkomt met de werkelijkheid, bevestigt bovenstaande rapporten alleen maar en noopt mij er toe te concluderen dat u uw individuele verantwoordelijkheid en die van uw unit bewust verborgen tracht te houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat uw ontkenning van het plaatsvinden van mishandelingen in het detentiecentrum waarin u werkte nog ongeloofwaardiger maakt, is het feit dat u tevens voorhoudt geheel onwetend te zijn over de mensenrechtenschendingen die de afgelopen jaren begaan werden in de Iraakse ondervragings- en detentiecomplexen. Gevraagd of u weet heeft van mensenrechtenschendingen tijdens detentie of tijdens verhoren in het huidige Irak, zegt u dat dit effectief voorkwam en verwijst u enkel naar de gebeurtenissen in Abu Ghraib (d.d. 2004). Hierop gevraagd of er, bij uw weten, nog andere dergelijke gevallen zijn voorgekomen, antwoordt u resoluut ontkennend (CGVS 2, p.26-27). Dit is hoogst opmerkelijk. **Dat u ook wat dit betreft beweert dat er in het geheel geen sprake is van mensenrechtenschendingen tijdens ondervragingen of tijdens detentieperiodes terwijl de laatste jaren enkele sterk gemediatiseerde gevallen aan het licht zijn gekomen** (bv. de folteringen in het detentiecentrum op de Muthanna-luchthaven in 2010), doet vermoeden dat u er zeer bewust voor gekozen heeft om over deze aspecten geen enkele duidelijkheid te verschaffen.

In deze dient tot slot te worden gewezen op tal van rapporten die u aantreft in het administratief dossier waarin wordt aangeklaagd dat de **Amerikaanse troepen en Iraakse overheden mishandelingen van gevangenen bewust in de doofpot trachten te steken**. Zo werd er een ‘Detainee Abuse Task Force’ -een **speciale eenheid belast met onderzoek naar gevallen van foltering die gebeurden in en rond Victory Base in de jaren direct na 2003** doch achteraf vooral een ‘whitewash’ bleek te zijn opgericht die in hetzelfde Victory Base gevestigd was (zie The Investigative Fund, ‘Inside the Detainee Abuse Task Force’, 13/05/2013). “Many of the detainees have suffered torture and other ill-treatment by Iraqi security forces, and remain at risk of such abuses. Because of government complicity, tolerance or inaction in relation to such abuses, a culture of impunity prevails”, zo besluit Amnesty International (‘New order, same abuses’).

Bovendien en niet in het minst zijn ook uw verklaringen over de ondervragingstechnieken die u dan wel zou hebben toegepast **bijzonder vaag en algemeen**. U stelt dat u aanvankelijk op een nogal ‘primitieve manier’ uw ondervragingen leidde (CGVS 2 p.9), al zegt u er meteen bij deze methode “niet te kunnen uitleggen” wat ernstige vragen doet rijzen (CGVS 2, p.10). Later zou u een opleiding ondervragingstechnieken door de Amerikanen in Camp Cropper (dat overigens eveneens en herhaaldelijk in verband gebracht is met foltering en mishandeling van gedetineerden) hebben kunnen volgen. Hier zou u verschillende ondervragingstechnieken hebben geleerd, al voegt u er wederom onmiddellijk aan toe: “maar ik ben ze wel wat vergeten” (CGVS 2, p.8). Het is nogal lang geleden, zo zegt u, waardoor u zich deze technieken niet meer herinnert (CGVS 2, p.9). Nogmaals gevraagd welke ondervragingstechnieken u dan allemaal hanteerde, slaagt u er wederom niet in om te antwoorden maar slaagt u er wel in om te vermelden dat het zelfs verboden was om mensen te slaan (CGVS 2, p.9). U geeft verder in dit verband nog enkele voorbeelden van vragen die u stelde aan de

terrorismeverdachten ("Ben je lid van al-Qaeda?", "Bent u gehuwd?", "Bloedgroep?", "Beroepservaring?", "Tot welke organisatie behoort u?", "Ben je ooit betrokken geweest bij terroristische aanslagen?" - CGVS 2, p.22-23), doch ook dit geeft weinig blijk van de doorgedreven ondervragingstechnieken die u, ondanks een twee maanden durende opleiding in Camp Cropper, hanteerde. **Dat u er op geen enkele manier in slaagt om de door u gebruikte ondervragingstechnieken of -wijze uit de doeken te doen, is uiterst opmerkelijk en doet, in het licht van het geheel der bovenstaande vaststellingen en rapporten die spreken over een systematisch gebruik van foltering en andere vormen van mishandeling tijdens in de Iraakse ondervragingscentra, ernstige vragen rijzen.**

Op basis van uw verklaringen, uw houding en rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, dient dan ook geconcludeerd te worden dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat u, als één van de zes leden van deze ondervragingseenheid van de Istikhbarat van de ISOF en in de context van de ondervragingen in het door u beschreven detentiecentrum van de Special Operations Forces, bewust hebt deelgenomen aan, of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw bevoegdheden, verantwoordelijkheden en rang als ondervrager binnen een detentiecentrum van de Special Operations Forces kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van Iraakse burgers. Dat u blijft volhouden dat u nooit gefolterd heeft, is in het licht van zowel uw ongeloofwaardige verklaringen als de voorhanden informatie niet aannemelijk.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat u niet betrokken was bij de wijdverbreide mensenrechtenschendingen begaan door uw diensten.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 62, 57/6, eerste lid, 5° en 55/4, a) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

"1. Niettegenstaande het feit dat het CGVS aan geen enkel element van het asielverhaal van verzoeker twijfelt en het asielverhaal over gans de lijn aannemelijk en geloofwaardig vindt, besluit het CGVS opnieuw om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming op grond van art. 57/6, eerste lid, 5° en 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet ook al besliste de RVV in haar arrest dd. 21 november 2013 dat de uitsluitingsclausule een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen, die met de grootste omzichtigheid en op restrictieve wijze dient te worden toegepast. De uitsluitingsbepaling dient derhalve strikt te worden geïnterpreteerd en kan niet worden toegepast louter op basis van informatie over de algemene toestand in detentiecentra in Irak op het ogenblik van de uitoefening van verzoekers functies aldaar zonder dat er specifiek wordt ingegaan op de concrete omstandigheden en de specifieke situatie van het detentiecentrum Victory Camp waar verzoeker was tewerkgesteld.

"Voor een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus ligt de bewijslast bij de asielinstantie die dient aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de betrokken asielzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag valt." (antwoord Parlementaire vraag nr. 5-6097) (stuk 5)

Uit het arrest RVV 139 291 (stuk 8) volgt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken een „positieve onderzoeksplicht" heeft om de schending van rechtsnormen na te gaan en dat bij gebreke hieraan de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig handelt

Hetzelfde geldt voor het CGVS.

Artikel 4 (1) van de EU Kwalificatierichtlijn en de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over de informatie die bij lidstaten bekend is of zou moeten zijn bij de beoordeling

van een reëel risico, tonen dat de onderzoeksplicht verder reikt dan wat het Commissariaat-generaal of de Raad nu onderzoeken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort aldus haar volle rechtsmacht te benutten en hetzij zelf het nodige onderzoek te leveren of het CGVS te verplichten het onderzoeker te leveren. Niettegenstaande het feit dat de bewijslast bij het CGVS ligt, leverde het CGVS geen enkel nuttig onderzoek of bewijs.

Dat de RVV het CGVS nochtans 2 bijkomende vragen stelde:

1. kon verzoeker de bescherming van de Irakese overheden vragen tegen de doodbedreigingen
2. deserteerde verzoeker van het Iraakse leger?

Het CGVS antwoordt alleen op vraag 1, maar niet op vraag 2.

Op vraag 1 van de RVV antwoordt het CGVS:

„Rekening houdend tevens met de vastgestelde geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw concrete en onmiddellijke vluchtaanleiding dient in uw hoofde te worden besloten tot een gegronde en individuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers moet worden gesteld dat bescherming vanwege de Irakese autoriteiten tegen vervolging in uw hoofde niet kan worden aangenomen. Zo stelt het UNHCR in haar recente „Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers (dd. 31 mei 2012) letterlijk dat bescherming vanwege de nationale autoriteiten niet gegarandeerd kan worden: ...”

Niettegenstaande dat de RVV uitdrukkelijk stelde dat de uitsluitingsbepaling strikt dient te worden geïnterpreteerd en kan niet worden toegepast louter op basis van informatie over de algemene toestand in detentiecentra, blijft het CGVS voor het overige volharden in haar houding en verwijst zijn enkel naar dezelfde algemene rapporten m.b.t. de Iraakse veiligheidsdiensten, dewelke welke zij in haar eerste beslissing reeds aanhaalde en weinig objectief zijn daar zij alleen de misbruiken belichten en niet wat er juist verloopt, en dat de aangehaalde misbruiken verzoeker niet ten laste kunnen gelegd worden. Daarenboven kan de bewijswaarde van de rapporten niet worden gecontroleerd omdat de onderliggende bewijzen niet voorliggen.

Ook al stelt het CGVS: „In casu dienen uw jarenlange activiteiten voor Iraqi special Operation Forces, en meer specifiek uw activiteiten als ondervrager in het detentiecentrum AIK, dat gelegen was in het Amerikaanse „Victory Base”, onderzocht te worden in het licht van de voornoemde uitsluitingsgronden” toch heeft het CGVS nog steeds geen enkel concreet onderzoek naar de activiteiten van verzoeker. Het CGVS toont nog steeds niet aan dat verzoeker zelf misdaden tegen de menselijkheden pleegde. Het CGVS behoort immers niet alleen de element à charge te onderzoeken maar ook à décharge. Met haar beslissing viseert het CGVS niet alleen verzoeker, maar beschuldigt zij het ganse Amerikaans leger ervan zich schuldig te maken aan misdaden tegen de menselijkheid ...

Vraag 2 laat het CGVS onbeantwoord. Verzoeker kan deze vraag wel beantwoorden en brengt in casu stukken 14 waaruit blijkt dat hij deserteerde van het Iraakse leger en veroordeeld werd. Daarnaast brengt verzoeker stuk 15, zijnde een uittreksel van de Irakese Militaire Code waarin staat dat verzoeker ter dood kan veroordeeld worden zo hij terug naar Irak gaat. Verzoeker bekwaam beide stukken via een vriend. De stukken 14 zijn foto's van de melding dat verzoeker deserteerde en van het verstekvonnissen. Verzoeker kan geen originele voorleggen omdat deze stukken allemaal illegaal werden gefotografeerd via een vriend en kan de beëdigde vertaling pas bij brengen na 4 maart 2014, omdat slechts één vertaler bereid was om de vertaling te maken ,die deze vertaling niet kon afmaken binnen de gestelde beroepstermijn. Het CGVS kon de originele bekomen via een bevriende ambassade in Irak indien zijn dit wil. Dat het niet is omdat het CGVS niet aan haar onderzoeksplicht voldoet dat de stukken van verzoeker zouden moeten worden afgewezen, omdat het geen originele zijn.

2. „De individuele verantwoordelijkheid van de persoon die betrokken is bij het begane misdrijf dient te worden vastgesteld m.a.w. de asielinstantie dient aan te tonen dat de persoon het misdrijf heeft begaan of er op substantiële wijze toe heeft bijgedragen met kennis van zaken. Er zijn duidelijke, geloofwaardige en betrouwbare bewijselementen nodig om tot de betrokkenheid van een asielzoeker bij één van de misdrijven bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag te kunnen besluiten”.(antwoord Parlementaire vraag nr. 5-6097)” (stuk 5)

„Inzake de toepassing en interpretatie van artikel 12, lid 2, sub b en c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie op 9 november 2010 een belangrijk arrest gevelde betreffende uitsluitingen wegens lidmaatschap van een terroristische organisatie. Het Hof verklaart hierbij voor recht dat bovengenoemd artikel aldus moet worden uitgelegd:

- Het feit dat een persoon heeft behoord tot een organisatie die wegens haar betrokkenheid bij terroristische daden op de in de bijlage bij gemeenschappelijk standpunt 2001/931/GVBV van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme opgenomen lijst is geplaatst, en de gewapende strijd van deze organisatie actief heeft gesteund, niet automatisch een ernstige reden is om aan te nemen dat deze persoon een „ernstig, niet-

politiek misdrijf" heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan "handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties";

• In een dergelijke context slechts kan worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon een dergelijk misdrijf heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan dergelijke handelingen, na een beoordeling van de specifieke feiten van het concrete geval om uit te maken of door de betrokken organisatie gestelde handelingen voldoen aan de in die bepalingen gestelde voorwaarden en of, gelet op het door artikel 12, lid 2, geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor die daden. Aan de hand van een individueel onderzoek dient de individuele verantwoordelijkheid van de betrokken persoon te worden nagegaan en dient dus concreet te worden nagegaan of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag bedoelde daden. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de rol die de persoon effectief heeft gespeeld binnen de (terroristische) organisatie, met zijn positie binnen deze organisatie, met de graad van kennis die de persoon had (of geacht werd te hebben) van de activiteiten van deze organisatie. Indien een persoon een leidinggevende rol had binnen een dergelijke organisatie dan vormt dit een indicatie van zijn individuele verantwoordelijkheid, maar het blijft niettemin noodzakelijk om de individuele verantwoordelijkheid voldoende aan te tonen." (antwoord Parlementaire vraag nr. 5-6097) (stuk 5)

„Standard of proof: Article 1F as a whole demands individual determination on a case by case basis. Automatic bars do not allow for an effective legal remedy against a restriction on a guarantee of fundamental human rights. serious reasons for considering" that the applicant has committed a crime or is guilty of an act within Article 1F must, therefore, at least approach the level of proof necessary for a criminal conviction of the individual. Difficulties arise where mere membership of a group whose activities fall within Article 1F is enough to exclude the applicant. If membership is accepted to be a relevant criterion in Article 1F determinations, then membership per se cannot be adequate on its own. In many ways, it is this laxity with the burden of proof that calls into question how States have implemented Article 1F. The interpretation of Article 1F is open to debate, but if the required standard of proof were demanded in individual cases, then there would be fewer concerns over abuse of the exclusory clauses.(Geoff Gilbert , CURRENT ISSUES IN THE APPLICATION OF THE EXCLUSION CLAUSES, UNHCR NOTE, 2001)

Uit » UNHCR Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, 2003 » volgt dat bewijslast bij de asielinstanties ligt, niet aan asielzoeker om aan te tonen dat hij niet moet uitgesloten worden maar beslissingmaker draagt bewijslast om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat asielzoeker uitgesloten zou moeten worden. Er geldt een hoge bewijsstandaard. Het voordeel van de twijfel geldt. Indien er twijfel bestaat moet dit uitdraaien in het voordeel van de asielzoeker, gezien de ernstige gevolgen van een onjuist beslissing.

- Victory Camp (AIK, Area 4 in de luchthaven van Bagdad, Victory Base complex)

Uit geen enkel van de rapporten volgt dat er misdaden tegen de menselijkheid werden gepleegd in het detentiecentrum Victory Camp waar verzoeker werkte. Uit stuk 7 volgt dat Victory camp alleen maar positief in het nieuws komt. Cliënt ontkent niet dat er geen misbruiken waren binnen de Irakese veiligheidsdienst. Hij stelt alleen dat hij onafdoende op de hoogte is van wat er zich afspeelde in andere centra en dat er geen geweld plaats vond in zijn centrum. Als lagere officier (1ste luitenant) werd verzoeker verondersteld orders op te volgen en zich niet in te laten met zaken die hem niet aangingen. Verzoeker stelde tijdens zijn verhoor dat hij de vraag gesteld heeft wat er met de gevangenen gebeurde na de ondervraging. Verzoeker werd verteld dat de gedetineerde na de ondervraging voor de rechter werden geleid. Verzoeker kon hierover geen verdere vragen stellen, omdat dit niet toegelaten was. Verzoeker maakt ook melding van 2 collega's die werden gesanctioneerd, omdat zij een gevangenen hadden uitgescholden, maar verzoeker kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor feiten begaan door collega's. Het CGVS baseert zich enkel op het feit dat verzoeker naar maatstaven van het CGVS niet voldoende kan antwoorden op de vraag in welke detentiecentra dergelijke misdrijven dan wel werden gepleegd. Indien het CGVS er niet in slaagt om concreet aan te tonen dat het detentiecentrum van verzoeker betrokken was bij dergelijk praktijken hoe kan dan verwacht worden dat verzoeker dit van alle bestaande centra kan weten ...

Victory camp was de hoofdzetel van het Amerikaanse leger en er zetelde een rechter. Verhoren werden uitgevoerd onder toezicht en volgens de regels van de conventie van Genève. Alle verhoren werden audiovisueel opgenomen ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de gedetineerden, omdat het Irakese recht op dat ogenblik niet voorzag in de bijstand van een advocaat bij verhoren. De afwezigheid van een Amnesty International inspectie bewijst dat er alles volgens de regels verliep.

- Individuele verantwoordelijkheid van verzoeker

Het CGVS voert nog steeds geen enkel onderzoek naar de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker. Uit geen enkel van de bijgebrachte rapporten volgt de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker. De "diverse" elementen waarop het CGVS zich baseert om een individuele verantwoordelijkheid bij verzoeker vast te stellen, buiten algemene rapporten, zijn de verklaringen van verzoeker dat hij geen mensenrechtenschendingen beging en vage verklaringen over ondervragingstechnieken. Deze elementen zijn allesbehalve voldoende om te stellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt heeft of medeplichtig is aan misdaden tegen de menselijkheid. ! De rapporten schetsen daarenboven alleen maar misbruiken en niet wat er juist loopt, en zijn bij gevolg weinig objectief. Temeer daar de onderliggende bewijzen die ten grondslag liggen aan deze rapporten niet kunnen worden geverifieerd. Een algemene situatie kan geen grond vormen om een individu verantwoordelijk te stellen. De gesignaleerde misbruiken in de rapporten zijn irrelevant omdat in de rapporten niet wordt verwezen naar verzoeker. Er kan niet verondersteld worden dat iedereen die deel uitmaakt van het Iraakse veiligheidsapparaat zich per definitie schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Temeer niet daar sinds Abu Graib in 2004 het verdrag van Genève zo streng werd toegepast. Van sommige bronnen begrijpt verzoeker zelfs de relevantie niet. Bijvoorbeeld de verwijzing naar het citaat van de Fox journalist Di-Natale "the Hajis, even the helpful ones, were routinely abused, ridiculed and scorned". Dit artikel gaat over de weelderigheid van Victory camp en heeft niets te maken met eventuele begane mensenrechtenschendingen aldaar <http://liveshots.blogs.foxnews.com/2011/12/03/farewell-camp-victory-%E2%80%93-baghdad%E2%80%99s-boomtown-deathstar-and-ok-corral-rolled-into-one/> „Hajis” betekent oude man en was de bijnaam voor de generaal onder de lagere officieren.

„For exclusion to be justified, individual responsibility must be established in relation to a crime within the scope of Article 1F. Such responsibility may flow from a person having committed or participated in the commission of a criminal act, or on the basis of command/superior responsibility for persons in positions of authority. Adjudicators considering exclusion also need to review defences to criminal responsibility, if any, as well as considerations related to proportionality. As such mere membership in government security forces, political parties or armed groups is not a sufficient bias in itself to exclude an individual from refugee status, particularly in light of the documented practices of forced recruitment, including of children, and the widespread membership in former Ba’ath Party. It is necessary to consider whether the individual concerned was personally involved in acts of violence or other excludable acts, or knowingly contributed in a substantial manner to such acts. A credible explanation regarding the individual’s non-involvement with, or disassociation from, any excludable acts should absent reliable evidence to the contrary, remove the individual from the scope of the exclusion clauses.”

De voorgelegde rapporten door het CGVS spreken bijna uitsluitend over de detentiecentra in de greenzone. Verzoeker werkte evenwel niet in de greenzone en had er ook geen toegang toe (zie administratief dossier verzoeker heeft geen badge), maar wel in het detentiecentrum Victory camp dat slechts éénmaal wordt genoemd in het administratief dossier (deel 1 p 113), zonder dat het gelinkt is aan misdrijven tegen de menselijkheid en enkel in een krantenartikel vermeld staat, hetwelk geen enkele bewijswaarde heeft naar de individuele betrokkenheid van verzoeker toe, omdat verzoeker niet vernoemd wordt. In Camp Cropper vielen 2 doden in 2012, maar weerom werkte verzoeker daar nooit, maar volgde hij daar enkel een 6 maanden stage van januari 2009 tot juni 2009. Verzoeker is gechoqueerd over de manier waarop hij door het CGVS gevisieerd wordt dat er zomaar van uit te gaan dat hij zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid zonder enig bewijs bij te brengen en dit louter en alleen omdat hij lid was van de Special Operations Forces (ISOF). Het CGVS ziet letterlijk in alles een verdachtmaking vanwege verzoeker. Zo ook in het feit dat hij ontkent zich ooit te hebben schuldig gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid of nog omdat hij zelf stelde steeds correct zijn werkt te hebben gedaan hierbij steeds de mensenrechten in acht te hebben genomen. Verzoeker legt hieromtrent maar liefst 7 aanbevelingen van Amerikaanse officieren voor! (cf administratief dossier meer brief dd. 8 november 2013 (stuk 9)). Deze aanbevelingen van het Amerikaans leger bewijzen afdoende de afwezigheid van enig ongehoord gedrag vanwege verzoeker. Was dit niet het geval, dan werden of waren deze 7 officiers op dit ogenblik vervolgd. Het hoeft geen betoog dat het CGVS zichzelf schuldig maakt aan hetgeen wat zij verzoeker verwijt. Waarheden creëren met of zonder de medewerking van de verhoorde! Ironisch genoeg slaagde de raadsman van verzoeker er niet in om dit te verhinderen ook al was zij aanwezig bij de 2 verhoren, hetgeen aantoonde dat het correct volgen van procedures geen enkele garantie is op een eerlijke beslissing als de tegenpartij (CGVS) weinig eerbare intenties heeft en zij enkel wil geloven wat zij zelf geloofwaardig acht. Sterker nog! Het CGVS past ook na het arrest dd. 21 november 2014 van de RvV haar houding niet aan en blijft dezelfde koers varen. Het CGVS slaagt er dan ook niet in om verzoeker van enig concreet misdrijf te beschuldigen. Verzoeker kan daarenboven ook niet individueel verantwoordelijk worden gehouden dat Irak - destijds een oorlogsgebied - geen wetten stemde, die elke gedetineerde recht gaf op bijstand van een advocaat. In België - geen oorlogsgebied - duurde het tot augustus 2011 tot die wet er kwam Verzoeker verwijt het CGVS

terecht geen enkel element bij te brengen dat zou kunnen aantonen dat hij zich schuldig maakte aan misdrijven tegen de menselijkheid. Het CGVS baseert zich immers enkel op veronderstellingen en interpretaties van wat mogelijk had kunnen zijn. Veronderstellingen en interpretaties zijn geen bewijzen, maar slechts gefabriceerde „valse” waarheden. Een rechtstaat onwaardig houding! Het is niet de taak van het CGVS om waarheden te creëren, maar wel om bestaande feiten objectief te bewijzen. Een punt waaraan het CGVS in zijn geheel voorbij gaat. De bewering van het CGVS worden daarenboven tegen gesproken door de aanbevelingen die verzoeker kreeg van het Amerikaans leger. Met de beschuldigingen aan het adres van verzoeker beschuldigt het CGVS niet alleen verzoeker, maar het volledige Amerikaanse leger van misdrijven tegen de menselijkheid en ook de Belgische staat, vermits België pas in augustus 2011 gedetineerde recht gaf op de bijstand van een advocaat. Verzoeker heeft steeds ontkent zich te hebben schuldig gemaakt aan eender welk misdrijf en moet dan ook het voordeel van de twijfel krijgen, vermits het CGVS een enkel bewijs bij brengt en de bewijslast op haar ligt.

- verzoeker als 1ste Luitenant in het Irakees leger

Binnen het Irakese leger hebben enkel de officiers met de rang van Kolonel en hoger beslissingsmacht. Dit bemoeilijkt het werk in Irak enorm en was ook de reden waarom verzoeker voortdurend gesuperviseerd werd in al zijn werk, vermits hij slechts 1ste luitenant was. Een 1ste luitenant binnen de ISOF heeft geen beslissingsmacht en kan enkel bevelen ontvangen van een kolonel. Het Irakese leger heeft dezelfde hiërarchie als het Amerikaans leger (stuk 6) :

1. Generaal van het leger
2. Generaal
3. Luitenant Generaal
4. Marjoor Generaal
5. Brigadier Generaal
6. Kolonel
7. Luitenant Kolonel
8. Majoor
9. Kapitein
10. 1ste Luitenant
11. 2de Luitenant !

Verzoeker is slechts een lagere officier zonder beslissingsmacht waarvan niet kan gezegd worden dat hij bewust deel nam of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. ! Temeer niet daar verzoeker steeds ontkent heeft dat hij zich schuldig maakte aan misdaden tegen de menselijkheid en het CGVS geen enkel concreet bewijs bij brengt van het tegendeel. Verzoeker werd als ondervrager steeds gesuperviseerd door het Amerikaanse legeren ontving maar liefst 7 aanbevelingen voor zijn werk.

- Iraqi Special Operations Forces (ISOF) onder Maliki

In Irak ressorteert alles onder Maliki. Maliki is immers de Eerste Minister van Irak. Het volgt uit de badge van verzoeker dat de ISOF ressorteert onder de Council of Minister en niet rechtstreeks van de Eerste Minister! Uit de andere badges van verzoeker volgt dat hij werkt voor het Ministerie van Defensie. Het CGVS vergist zich weerom in de feiten en bewijst niet dat de Raad van Ministers geen of onafdoende controle uitoefent over de ISOF. Het volgt duidelijk uit de badge van verzoeker dat ISOF gecontroleerd wordt door het Raad van Ministers. Het CGVS vergeet daarenboven ook dat Irak een oorlogsgebied was en dat verzoeker als lagere officier geen invloed kon uitoefenen op de machtsstructuur binnen de Irakese overheid.”

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 6 EVRM

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

“1. Subsidiaire bescherming wordt in art. 48/4 Vw. omschreven als een ‘reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst’. Ernstige schade kan bestaan uit:

- a. doodstraf of executie
- b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (schending art. 3 EVRM) of bestraffing in het land van herkomst.
- c. ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

2. Art. 48/4 a en b Vw is van toepassing op verzoeker, omdat hij door Irak te ontvluchtte omwille van het feit dat hij daar geïsoleerd werd door groeperingen die banden hebben met Iran en hij bij terugkeer naar Irak opnieuw het risico loopt te worden geïsoleerd en met het leven zal worden bedreigd. Uit de stukken 14 en 15 blijkt dat verzoeker reeds bij verstek werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenis. Het CGVS erkent de geloofwaardigheid van het volledige asielverhaal van verzoeker en toch wordt hem geen subsidiaire bescherming verleend. Dit is een obscure libel. Het CGVS schendt wegens deze tegenstrijdigheid in de motivering van de uitsluitingsbeslissing eveneens artikel 6 van het EVRM.

3. Art. 48/4 c Vw is ook van toepassing op verzoeker, omdat hij door Irak te ontvluchten een algemene toenemende geweld situatie ontvlucht in een oorlogsgebied. Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van burgers. Rechtspraak van de RvV benadrukte dat het volstaat aan te tonen dat de algemene veiligheidssituatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending: "De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus" (Arrest nr. 55 dd. 15 juni 2007, arrest nr. 245 dd. 21 juni 2007 en arrest nr. 1663 dd. 11 september 2007).

Het is de taak van de tegenpartij om de algemene veiligheidssituatie in de regio van verzoeker - Bagdad - na te gaan. Het risico op ernstige schade moet onderzocht worden op het moment van het nemen van de beslissing. Artikel 4.3 a) van Richtlijn 2004/83 stelt dat een beoordeling van een asielverzoek rekening moet houden met "Alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast". In casu, behoort verzoeker automatisch in aanmerking te moeten komen voor de subsidiaire bescherming, omdat Bagdad door het CGVS erkent wordt als één van de meest onveilige regio's (10 keer problematischer dan Kaboel (Afghanistan), dixit Commissaris-generaal Dirk Van den Bulck) en verzoeker geen vestigingsalternatief heeft. De weigering van de subsidiaire bescherming van het CGVS is ongegrond en zonder twijfel een schending van art. 48/4, omdat het CGVS niet naging welke de situatie in Bagdad is in de laatste 6 maanden in 2013. Verzoeker heeft tijdens het verhoor op afdoende wijze aannemelijk gemaakt dat hij bij zijn terugkeer willekeurig geweld en/of opsluiting te vrezen heeft. Het CGVS trekt de asielrelaas van verzoeker niet in twijfel en acht deze geloofwaardig over gans de lijn. Ter staving van dit stijgende geweld in Bagdad, brengt verzoeker stuk 4 bij dat aantoonde dat de situatie in de laatste 6 maanden van 2013 sterk verergerd is.

3. Het CGVS erkent dat de algemene veiligheidssituatie 10 keer problematischer is dan in Afghanistan. Voor wat Bagdad betreft toont verzoeker afdoende aan dat het geweld toeneemt (stuk 4). Verzoeker heeft ook geen vlucht alternatief. Het feit dat het CGVS geen onderzoek voert naar de algemene veiligheidssituatie, toont geenszins aan dat de algemene veiligheidssituatie optimaal en gunstig is om in te leven zonder risico op gevaar voor zijn leven ingevolge van willekeurig geweld. Integendeel zelfs! Het bevestigt veeleer het willekeurig geweld, vermits men anders niet meer zou spreken van geweld. Nergens staat omschrijven hoe groot het geweld of hoe frequent het geweld wel moet zijn vooraleer er sprake kan zijn van al dan niet veilige regio. Het loutere feit alleen dat verzoeker het risico loopt om het slachtoffer van geweld of een bomaanslag te worden is een ernstige bedreiging en op zich voldoende om te concluderen dat er een 'reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst' in de zin van art. 48/4 Vw. Het CGVS erkent dat verzoeker niet kan worden teruggestuurd naar Irak, omdat zijn asielverhaal aannemelijk is en dient te worden besloten dat zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk is. Het CGVS kan van de ene op de andere dag beslissen bepaalde regio's als veilig te bestempelen. Als een ongunstige situatie zo drastisch kan veranderen op enkele dagen tijd in de positieve zin dan kan een veilige regio even snel weer onveilig worden. Uit stuk 4 volgt dat de situatie alleen maar verergert en dat er nog steeds heel veel burgerslachtoffers vallen.

4. Uit stuk 4 blijkt dat heel wat mensen het slachtoffer worden van onnuttig geweld en een corrupte mentaliteit en dat de kans heel groot is dat verzoeker hetzelfde overkomt. Temeer daar verzoeker zonder de toestemming van de Iraakse autoriteiten het land verliet en wordt gezocht door terroristische groeperingen.

5. Tot slot verzoekt verzoeker de RvV dat zij tijdens haar beraad haar volheid van rechtsmacht om eigen informatiebronnen te raadplegen zou benutten, andere dan zullen worden voorgelegd door het CGVS, hetgeen mogelijk is (RvV 726: waarin werd vastgesteld aan de hand van informatie in Libanon dat de situatie gewijzigd was) om het verzoek van verzoeker om internationale bescherming te

beoordelen rekening houdende met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

2.1.3. Verzoeker verwijst vooreerst naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift van 8 november 2013 voegde: zijn identiteitsdocument (stuk 1), een rapport van het *Centre for Strategic & International Studies* (stuk 4), het antwoord op parlementaire vraag nummer 5-6097 (stuk 5), een overzicht van de hiërarchie in het Amerikaanse leger (stuk 6), krantenknipsels over Camp Victory (stuk 7), 's Raads arrest nummer 139 291 (stuk 8), de brief van (J.L.) van 8 november 2013 (stuk 9), een aanbevelingsbrief van het Amerikaanse leger (stuk 10) en zijn werkbades (stuk 11). Vervolgens voegt verzoeker nog volgende stukken toe aan onderhavig verzoekschrift: documenten waaruit blijkt dat hij deserteerde en hiervoor werd veroordeeld (stuk 14) en wetteksten van de Iraakse Militaire Code (stuk 15).

2.1.4. Samen met een aanvullende nota brengt verzoeker nog volgende stukken bij: een beëdigde vertaling van de sub 2.1.3. vermelde stukken 14 en 15 (stukken 16 en 17).

2.2.1. Verweerder betwist het door verzoeker aangevoerde feitenrelaas niet en oordeelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 op basis van de volgende overwegingen: *"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw werkzaamheden voor de (Istikhbarat van de) Iraqi Special Operations Forces geloofwaardig worden geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staft deze loopbaan met overtuigende stukken. Rekening houdend tevens met de vastgestelde geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw concrete en onmiddellijke vluchtaanleiding dient in uw hoofde te worden besloten tot een gegronde en individuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Immers moet worden gesteld dat bescherming vanwege de Irakese autoriteiten tegen vervolging in uw hoofde niet kan worden aangenomen."*

Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 van het PR RvV, bevestigt verweerder andermaal dat in hoofde van verzoeker dient te worden besloten tot het bestaan van een ernstige en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad ontwaart in het dossier geen gegevens die leiden tot een andere oordeelsvorming. Aldus dient te worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Daar waar verweerder vervolgens overgaat tot de toetsing van verzoekers asielmotieven en verklaringen aan artikel 1, F van voormeld verdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en concludeert dat hij overeenkomstig voormelde artikelen en artikel 55/4 (a) van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van zowel de bescherming onder het Verdrag van Genève als de subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat, opdat een persoon zou vallen onder de in voormelde artikelen bepaalde uitsluitingsgronden, er ernstige redenen moeten zijn om te veronderstellen dat deze persoon een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is.

Tevens dient te worden opgemerkt dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, gelet op de verregaande gevolgen die een uitsluiting met zich meebrengt en zoals eveneens wordt beklemtoond door UNHCR, op een restrictieve wijze moet worden toegepast.

In casu stelt de bestreden beslissing: "Op basis van uw verklaringen, uw houding en rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, dient dan ook geconcludeerd te worden dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat u, als één van de zes leden van deze ondervragingseenheid van de Istikhbarat van de ISOF en in de context van de ondervragingen in het door u beschreven detentiecentrum van de Special Operations Forces, bewust hebt deelgenomen aan, of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw bevoegdheden, verantwoordelijkheden en rang als ondervrager binnen een detentiecentrum van de Special Operations Forces kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van Iraakse burgers. Dat u blijft volhouden dat u nooit gefolterd heeft, is in het licht van zowel uw ongeloofwaardige verklaringen als de voorhanden informatie niet aannemelijk."

In 's Raads arrest nummer 114 238 van 21 november 2013, dat kracht van gewijsde heeft, werd het volgende gesteld: *"De uitsluitingsbepaling van artikel 1 F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli*

1951 dient derhalve strikt geïnterpreteerd te worden en kan niet worden toegepast louter op basis van informatie over de algemene toestand in de detentiecentra in Irak op het ogenblik van de uitoefening van verzoekers functies aldaar zonder dat er specifiek wordt ingegaan op de concrete omstandigheden en de specifieke situatie van het detentiecentrum Victory Camp waar verzoeker was tewerkgesteld.” De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing andermaal grotendeels gebaseerd is op informatie over de algemene toestand in de detentiecentra in Irak op het ogenblik van de uitoefening van verzoekers functies aldaar. Er wordt immers nog steeds geen concrete informatie teruggevonden in het administratief dossier wat betreft de omstandigheden in het Camp Victory waar verzoeker tewerkgesteld was. Uit de door verzoeker bijgebrachte krantenknipsels over Camp Victory (stuk 7) kan alleszins niet worden afgeleid dat er in dit complex sprake was van misdrijven tegen de menselijkheid. Verweerder brengt bovendien geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist is. Uit deze krantenknipsels blijkt tevens dat het Camp Victory Complex een belangrijke schakel was in de Amerikaanse aanwezigheid in Irak, zodat het niet onaannemelijk is dat het toezicht op het naleven van de mensenrechten bij ondervragingen er na het schandaal van Abu Ghraib in 2004 inderdaad scherper werd. Hierbij komt nog dat, zoals blijkt uit de door verweerder toegevoegde landeninformatie, er in Camp Victory in 2003 eveneens een schandaal is uitgebroken dat in de media werd besproken, hetgeen doet vermoeden dat de naleving van de mensenrechten in Camp Victory hoger op de agenda kwam te staan. Bijgevolg volstaat de aan het administratief dossier toegevoegde algemene informatie met betrekking tot de situatie in detentiecentra in Irak (zie map ‘Landeninformatie’), mede gelet op de hoger vermelde strikte interpretatie van de uitsluitingsbepaling van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, niet om te komen tot het besluit dat verzoeker heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Waar de bestreden beslissing opwerpt dat het opmerkelijk is dat verzoeker reeds vroeg tijdens het gehoor vermeldt dat hij niet mishandelde, stelt de Raad vast dat het geenszins opmerkelijk is dat verzoeker, gelet zijn voorgehouden profiel, er van bij het begin van het gehoor op wijst dat hij geen mishandelingen heeft uitgevoerd. Ook ter terechtzitting op de Raad en ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, zijn verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn activiteiten als ondervrager geloofwaardig en doorleefd en kan niet onomstootbaar worden afgeleid dat er ernstige vermoedens zijn dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan of medeverantwoordelijk is voor misdaden tegen de menselijkheid. Verzoekers verklaringen dat hij eigenlijk liever op het terrein werkzaam was geweest dan een bureaujob te vervullen als ondervrager komen overtuigend over, hetgeen ook zijn persoonlijke invulling van zijn functie verklaart. Hetzelfde geldt voor zijn verklaring dat een weigering om de functie bij de Istikbarat te vervullen, hem toegewezen juist nadat hij zijn officiersopleiding had afgesloten, zeer nadelig zou zijn voor zijn professionele carrière.

Hier voegt zich nog aan toe dat verzoeker verklaarde dat hij eind 2011- begin 2012 zijn overplaatsing vroeg en kreeg naar de basis in Tikrit, omdat hij geen opleiding van zes maanden wenste te volgen om bij de inlichtingendienst een promotie te krijgen en omdat hij oorspronkelijk van de landmacht afkomstig was en daar terug naartoe wenste te gaan (gehoorverslag CGVS 8 oktober 2013, p.14-15). Ondervraagd ter terechtzitting, verklaarde verzoeker hieromtrent dat hij zijn overplaatsing vroeg omdat hij liever “op het terrein” werkte dan te werken als ondervrager in een detentiecentrum in Camp Victory. Ook hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker zich zou hebben schuldig gemaakt aan of medeverantwoordelijk is voor misdaden tegen de menselijkheid en blijkt minstens verzoekers intentie om zijn functie van ondervrager in de tijd te willen beperken. Verzoekers verklaringen ter terechtzitting inzake de periode dat hij het hoofd werd van een operationele eenheid op het terrein bleken manifest een voorkeur en interesse voor deze functie in te houden, in tegenstelling tot de bureaujob bij de Istikbarat en uit zijn verklaringen over de uitoefening van deze functie kunnen evenmin ernstige vermoedens worden opgemaakt dat hij zich zou hebben schuldig gemaakt aan of medeverantwoordelijk is voor misdaden tegen de menselijkheid.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS